

som helst Sted i Danmark er Tillid til den. Det er et Gode, fordi det ved tidligere Lejligheder har vist sig, at naar man nærer Tillid til en Ordning, som er ubrugelig, saa medfører den dobbelt store Farer. Jeg vil nævne 1864, da General de Meza rømmede Dannevirke. Da lød der i den danske Presse og i den danske Befolkning stærke Fordømmelsesord mod ham, og man begyndte allerede den Gang at tale om, hvordan Danmarks Ære og Prestige led ved dette, at man uden Sværds slag opgav Stillingen dernede, medens alle i Dag kan indse, at General de Meza handlede korrekt og forsvarligt ved at undlade til ingen Nytte at ofre Tusinder af Mennesker. Men da han ikke længere havde den direkte Ledelse, kom Tilliden til Militærordningen i 1864 ulykkeligvis op. Da Krigen var afsluttet, fik vi at vide, at Materiellet var daarligt, at det næsten var umuligt for den danske Hær saadan udrustet, som den var i 1864, at sejre; men under Krigen da afslog man under en Vaabenstilstand ved Konferencen i London rask væk, uden at undersøge, om det var muligt at gennemføre det; Forslaget om at lade en Folkeafstemning afgøre, hvor Grænsen skulde være i Sønderjylland, man afslog det i Tillid til Hæren, i Tillid til det, man hører gentaget indtil Trivialitet: Hjælpen, der skal komme udefra, man skal opretholde Modstanden, til Hjælpen kommer udefra. Med dette for Øje opnaaede vi at miste hele Sønderjylland, ogsaa Flensborg, som vi den Gang, hvis vi ikke havde haft en taabelig Tro til den militære Ordning, kunde have bevaret.

Man mener, at Danmark ved at gennemføre Afrustningen ikke længere kan bevare Tilliden i Udlandet, og at Danmarks Ære lider under, at vi ene af alle Stater skrider til Afrustning. Jeg vil derom sige, at Danmark er i militær Henseende det mest afmægtige Land i Europa; vi magter intet at udrette overfor nogen som helst Hær, overfor noget Lands Flaade i Retning af at stille et effektivt Forsvar paa Benene. Man mener, at Danmarks Ære lider under dette at afruste, men det viser sig netop, at hver Gang man aabent har erkendt sin Afmagt, hver Gang man har prøvet paa ikke at slaa paa Sabelen, prøvet paa ikke at optræde som Magt, give det Udseende af, at man er i Besiddelse af militære Magtmidler, har Danmark i højere Grad hævdet sin Ære, end naar man har prøvet at spille Militærmagt. Jeg vil blot nævne Forholdene 1855 under Krimkrigen, da Danmark ved Sammenstødet mellem Rusland og England var ligesaa afmægtigt,

som vi er i Dag, og hvor den danske Rigsdag erklærede: Vi maa overfor Rusland og England erklære: Vi magter intet. Da havde vi en Krigsminister, General Hansen, der talte om Danmarks Ære, Prestige og derfor paa Trods af Rigsdagen prøvede paa at etablere et Forsvar, prøvede paa at faa gennemført Indkaldelse af en Sikringsstyrke, prøvede paa ved Befæstningsanlæg og paa anden Maade at vise, at vi var noget, og hævdede, at vi dog ikke kunde ligge døde, naar vi var i en saa alvorlig Situation. Først dette vakte Mistro til Danmark hos de krigsførende Magter og Fare for Landet.

Vi foreslaar da her at gennemføre en Afrustning, ikke paa Grundlag af eller med det Hovedmotiv, at vi ikke har Raad til at opretholde den nuværende Militærordning — det mener jeg, vi ikke har; men det er ikke Hovedprincippet. Hovedprincippet er, at vi magter intet; den Ordning, vi har, rummer i sig selv en Fare, udsætter os for Fare uden at yde os den allerringeste Betyggelse. Paa dette Grundlag foreslaar vi en Afrustning og foreslaar Oprettelsen af et Vagtkorps og en Statsmarine, hvorved vi paa alle Omraader er i Stand til at opfylde vore internationale Forpligtelser.

Naar vi ser Udslaget af Valget den 11. April og Stemmeafgivningen ved Valgmandsvalgene til Landstingsvalget, føler vi os forvissat om, at et Flertal af det danske Folk ønsker at komme bort fra Militærordningen af 1922 over til en Afrustning. Vi føler os ganske sikre paa at have et Flertal med os, men skulde der hos dem, der ser med Ængstelse paa Ordningen, være Tvivl i saa Henseende, saa er vi parate til, saa snart det ønskes, at indføre en Bestemmelse om, at Forslaget først træder i Kraft, naar ved en Folkeafstemning et Flertal af Vælgerne har erklæret, at de ønsker denne Ordning gennemført i Stedet for Ordningen af 1922. Naar man faar en saadan Folkeafstemning, er det ogsaa min Tro, at det da vil vise sig, at dette Forslag ikke blot vinder Tilslutning hos det Flertal, der kom den 11. April, men at Tilslutningen vil komme til at brede sig ikke saa lidt ind i de Kredse, der i Dag kaldes den forsvarsvenlige Del af Befolkningen.

For os er § 1 i Afrustningsforslaget det afgørende, det principale; alt det andet, Enkelthederne i Ordningen af Vagtkorpset, Enkelthederne ved Oprettelsen af Statsmarinen, Enkelthederne paa alle andre Omraader, er for os ikke saa afgørende, men vi er villige til i udstrakt Grad at træde i Forhandling, hvis man maatte mene, at en